

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România 40 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d-a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

JURISPRUDENȚĂ

Curtea de Casație secția I: *C. Pavlovici cu Dr. A. Stănescu*;

Idem: *D. C. F. R. cu Em. Popescu*;

Idem, secția II: *Maier Goldstein cu Iner Wagner*, cu o Notă de d-l profesor *I. Tanoviceanu*;

Idem, secția III: *G. Salm & C-o cu Ludvig Hatschek*;

Idem: *S. Grigorescu cu Vasile Niculescu*;

Idem: *Ministerul Finanțelor cu Bercu Schönfeld*, ca tutore al minorilor *A. Wexler*;

Curtea de apel București, secția II: *G. I. Stroe și alții cu Alina Negulescu*;

Tribunalul Vaslui: *I. Stratulat cu Gr. Gheorghiu*;

Tribunalul Dorohoi: *Leiba Calmanovici cu Ițic Abramovici* cu o Notă de d-l *I. Scriban*;

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 24 Martie 1908

Președenția D-lui GH. LICIU, Consilier

C. Pavlovici cu Dr. Al. Stănescu

Sequestru judiciar. — Onorariu. — Dacă se ia de bază venitul brut sau venitul net. — Scăderea cheltuielilor de administrare. — Casare. — (Art. 615 Pr. civ.)

Instanța de fond violează art. 615 ult. al. Pr. civ. când fixează onorariul sequestrelui judiciar luând de bază venitul brut arătat în conturile aprobate de tribunal, iar nu venitul net, fără să fie socoteală de cheltuielile de administrație trecute în aceleași conturi.

Deciziunea 137/908. — Casată, în urma divergenței ivită și după recursul făcut de C. Pavlovici, deciziunea Curții de apel Craiova s. II No. 82/906, dată în proces cu Dr. Al. Stănescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Borș, în desvoltarea motivului de casare; și

Pe d-l N. Titulescu în combateri;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare rămas în divergență, în următoarea cuprindere:

«Violarea art. 615 al. ultim. Pr. civ. Gestiunea sequestrelui judiciar a fost o adevărată malversațiune. Nu numai că a înfățișat conturi confuze și simultane, adică atât ca sequestru asigurator relative la averea mobilă a d-lui D. Polihro-

nie aparținând creditorilor săi, dar și ca sequestru judiciar a veniturilor imobiliare aparținând d-lui Pavlovici, proprietarul moșiei Milcovul, dar a fost tradus și în prevențiune, ca dat în judecată penală pentru însușire abuzivă de sume ce nu-i aparțineau, lucru pentru care cu multă anevoință s'a putut de a se salva prin o ordonanță de neurmărire. Dar avem tot cuvântul a afirma că d-l Pavlovici se găsea bine autorizat a susține la instanțele de fond dispariția și destrăbălarea acestei gestiuni, căci nu s'au trecut venituri încasate, sau s'a făcut spese de prodigalitate, cum numire de comptabil, cumpărare de trăsuri, cai etc. În tot cazul avem o probă în chiar bilanțul înfățișat la tribunal, prin care trece la încasări suma de 24109 lei, iar la spese lei 24089, bani 80, ceea ce dă ca venit net ridicula sumă de 19 lei 20 bani. În loc de a i se refuza orice cerere de salariu, i se acordă potrivit art. 615 Pr. civ., 10% asupra venitului brut de 24.89 lei. Acest fapt vorbește prin sine însăși.

«Violarea precitatului articol este evident, legea interzicând judecătorului fondului a depăși 10% asupra venitului net, ceea ce în cazul acesta nu poate fi decât 19 lei, iar salariul 1 leu și 20 bani».

Având în vedere deciziunea cu No. 4/908 a acestei Înalte Curți, prin care s'a respins celelalte motive de casare;

Având în vedere deciziunea supusă recursului prin care Curtea de fond, respingând apelurile făcute de recurentul de azi, C. Pavlovici, în contra încheerilor tribunalului Olt cu No. 9327 și 10476/904, a confirmat aceste încheeri;

Având în vedere că Curtea de fond a adoptat în totul motivele din sursele arătate încheeri;

Având în vedere că tribunalul Olt, prin aceste încheeri, a confirmat compturile depuse de sequestrul judiciar, Dr. Al. Stănescu relative la moșia Milcov, compturi ce reprezintă ca venit net al acestei moșii suma de 24109 lei, iar ca cheltuieli suma de 24089 lei și 80 bani, și a fixat ca onorariu numitului sequestru judiciar, 10 la sută din suma de 24109 lei, adică 2419 lei;

Considerând că după dispozițiunile art. 615 Pr. civ., ultim. aliniat plata sequestrelui judiciar nu va putea depăși, pe fie care an, de zece la sută din venitul net anual al bunului, apreciat de instanță;

Considerând că în speță, instanțele de fond, au fixat sechestrului judiciar ca onorariu 10% din venitul brut de 24109 lei, arătat în compturile aprobate de tribunal, fără să țină socoteală de cheltuielile de administrație, trecute în aceleași compturi, pentru ca astfel să stabilească venitul net, la care numai, potrivit art. 615 Pr. civ., ar fi putut acorda ca onorariu 10%;

Considerând că prin această procedură, Curtea de fond a violat dispozițiunile art. 615 Pr. civ., și prin urmare mijlocul de casare, se găsește întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Audiența dela 16 Mai 1908

Președenția D-lui GH. PHERECHIDE, Prim-Președinte
Direcția C. F. R. cu Emanoil Popescu

Culpă. — Accident de cale ferată. — Existența culpei comune. — Dacă în acest caz Direcția Căilor Ferate urmează să fie apărută cu totul de răspundere. — (Art. 998 și 1000 Cod. civ.).

Despăgubiri acordate părții lezate printr'un accident de Cale Ferată. — Fixarea lor de către prima instanță la o plată lunară. — Dacă, în urma apelului părții lezate, instanța de apel poate să schimbe acea normă de plată și să acorde o sumă fixă. — (Art. 1000 și 1086 Cod. civ.).

1. Când, cu ocazia judecării unui accident de cale ferată, instanța de fond constată existența unei culpe comune, adică atât imprudența victimei, cât și neglijența și lipsa de supraveghere a șefului de tren, care este prepusul Direcției Căilor Ferate, în acest caz Direcția nu poate să fie apărută cu totul de răspundere, ci judecătorul urmează să aprecieze cuantumul daunelor în limitele imprudenței sau neglijenței imputabile prepusului Direcției.

2. Când prima instanță a acordat moștenitorului victimei o sumă de bani ce va plăti lunar dela intentarea acțiunii până la majoritate, și când se face apel în contra acelei sentințe de către ambele părți, Curtea de apel poate ca, admitând apelul părții lezate, să stabilească cuantumul despăgubirilor la o sumă fixă, în loc de o dare lunară, căci prin aceasta uzează de dreptul său suveran de apreciere.

Decizia 207/908. — Respins ca nefondat recursul făcut de D-ția C. F. R. contra deciziei Curții de apel București, secția I No. 216/906, dată în proces cu Emanoil Popescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Maniu în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Teclu în combateri, cerând și cheltuieli;

Pe d-l procuror St. Stătescu în concluziuni;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Reaua interpretare și greșită aplicațiune a art. 998 și următorii Cod. civil; exces de putere și violarea principiului că nimeni nu se poate întemeia pe propria sa culpă pentru a reclama un drept, când instanțele de fond recunosc că în primul rând cauza accidentului revine imprudenței victimei, chiar dacă s'ar fi dovedit greșeli și în sarcina funcționarilor Căilor Ferate Române de cari noi răspundem aceste greșeli aveau să rămână fără de consecință și fără vreo înrăurire asupra accidentului, dacă ar fi lipsit greșeala inițială a victimei Lache Popescu, care n'a procedat îndată la oprirea trenului ceea ce a determinat ciocnirea trenurilor.

«În speță ar fi fost locul cel mult la aplicarea principiului compensațiunii iar nici cum la intronarea unei proporțiuni în efecte a unor cauze, deși nu esclusive, dar inițiale și determinate».

Având în vedere decizia supusă recursului prin care recurenta Direcție este condamnată să plătească minoarei Maria Lache Popescu o sumă de bani, drept daune pentru că tatăl său în calitate de frânar la Căile Ferate a fost omorât cu ocazia unei ciocniri de trenuri;

Considerând că instanța de fond examinând împrejurările cauzei, constată în fapt, și deci în mod suveran, că accidentul în care a căzut victimă frânarul Lache

Popescu este rezultatul atât al imprudenței acestuia, cât și a neglijenței și lipsei de supraveghere a șefului de tren, prepusul Direcției Căilor Ferate;

Considerând că fiind vorba de existența unei culpe comune, Direcția Căilor Ferate nu poate să fie apărută cu totul de răspundere, ci urmează numai ca judecătorul să aprecieze cuantumul daunelor în limita imprudenței sau neglijenței imputabile prepusului Direcției Căilor Ferate;

Că, în speță, instanța de fond judecând astfel a făcut o bună aplicare a art. 998 și 1000 Cod. civil cum și a principiilor care guvernează teoria culpei comune astfel că motivul de casare este nefondat;

Asupra motivului al II-lea:

«Violarea art. 1086 Cod. civil, care prin analogie se aplică și în materie de quasi-delict, cum și rea interpretare a art. 1000 Cod. civil.

«Într'adevăr, Tribunalul în aprecierea sa având în vedere că intimata era minoară, născută la 1887 după cum rezultă din actul de naștere ce l'a prezentat în dovedirea pretenției sale a acordat o sumă de 36 lei lunar dela intentarea acțiunii în 1903 și până la majoritate; adică în total 1800 lei.

«Așa fiind, Curtea de fond pe nedrept majorează această cifră admitând apelul tutorelui și o ridică la 5000 lei, fără să dea o apreciere mai gravă răspunderii Direcției, ci pe considerentul că minoara fiind mică s'ar putea cheltui cu mare înlesnire pensiunea acordată pentru întreținerea ei până la majoritate, așa că la 1908 când devine majoră va fi lipsită de sprijinul părintelui său, care ca frânar la Căile Ferate cu o leafă de 60 lei lunar s'ar fi putut să i procure ajutor și după majoritate.

«Or, posibilitatea de cheltuială nechibzuită sau de ajutor eventual după majoritate sunt împrejurări anormale și streine persoanei civilmente responsabilă, iar nu o consecință directă și necesară a faptului».

Considerând că se constată că în contra sentinței Tribunalului care acordase minoarei lui Lache Popescu o sumă de 36 lei lunar dela intentarea acțiunii și până la majoritate, au făcut apel atât Direcția Căilor Ferate, cât și minoara prin reprezentantul său legal;

Că Curtea de apel admite apelul făcut de minoară și apreciind dauna suferită de aceasta prin pierderea tatălui său fixează cuantumul despăgubirilor la o sumă fixă, în loc de o dare lunară;

Că procedând astfel, instanța de fond nu a violat întru nimic art. 1000 și 1086 Cod. civil, cum se susține prin motivul de casare, ci a uzat de dreptul său suveran de a fixa cuantumul daunelor și a schimba norma de plată admisă de prima instanță în urma apelului părții nemulțumită, pe hotărârea primei instanțe;

Pentru aceste motive, Curtea, de acord cu concluziunile d-lui Procuror, respinge ca neîntemeiat recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 6 Mai 1908

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Mayer Goldstein cu Iner Vagner

Delict penal. — Constatarea neexistenței lui. — Dacă totuși partea civilă poate formula cerere de despăgubiri civile pe cale corecțională. — (Art. 187 proc. penală).

Dacă nu există delict penal, imputabil unui inculpat, partea civilă nu poate formula cerere de despăgubiri civile pe cale corecțională, de oarece, instanțele corecționale nu sunt competente de a acorda părții vătămate decât daunele ce ar fi provenit din comiterea unei infracțiuni la legea penală, și dacă delictul nu există, aceasta face să dispară baza

penală pe care s'ar putea întemeia o condamnățiune la daune din partea instanței represive.

Deciziunea 944/908. — Respins recursul făcut de Iner Wagner, ca parte civilă, contra deciziunii No. 1037/908 a Curței de apel Iași, s. II.

Curtea.

Ascultând pe d-l avocat P. S. Popescu în dezvoltarea motivului de casare, și

Pe d-l Procuror St. Stătescu, în concluziuni;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 187 proc. pen., exces de putere și nemotivare.

«Curtea de apel din Iași, mi-a respins cererea de daune, provenite din fapta d-lui Maier Goldstein, care a făcut în contra-mi denunțare la Parchet, și din cauza cărei denunțări, am suferit un an și jumătate instrucții și proces corecțional, iar la sfârșit am fost achitat de Tribunal și de Curte, care au constatat nevinovăția mea și netemeinicia denunțării făcute de d-l Goldstein. Curtea de apel îmi respinge cererea de daune interese, cari au fost cerute și de d-l Procuror G-l pe motiv că de oarece nu se constată reaua credință a d-lui Goldstein, nexistând delict, n'ar putea exista nici acordare de daune interese; Curtea de Iași violează astfel art. 187 proc. pen. care spune că se va statua asupra cererilor de daune interese chiar după ce se va da drumul prevenitului constatat nevinovat, cu atât mai mult că în speță se constată de Curte, că denunțarea d-lui Goldstein în contra-mi a fost neadevărată, astfel că fiind constatat și faptul, Curtea trebuia să acorde daunele ce am suferit din cauza faptului d-lui Goldstein».

Având în vedere că se constată că Mayer Goldstein s'a plâns parchetului contra lui Iner Vagner, comis-voiajor, că are bănueli grave că acesta ar fi comis abuzuri de încredere și furturi de mărfuri; că făcându-se cercetări de judecătorul de instrucție, acesta l'a trimis în judecata corecțională a Tribunalului, care, în majoritate, l'a achitat, iar Curtea a respins apelul Procurorului și a părții civile; că, în urmă, Iner Vagner a intentat acțiune penală contra lui Mayer Goldstein pentru delictul de calomnie prin faptul că cu rea credință l'a denunțat parchetului că ar fi săvârșit furturi și abuzuri de încredere;

Că ambele instanțe de fond au achitat pe Goldstein de delictul de denunțare calomnioasă constatând în fapt că nu există în speță elementul relei credințe, adică al intențiunii de a vătăma știind bine că imputarea făcută este nedreaptă, și în consecință s'a respins și cererea de daune formulată de Iner Vagner pe această bază;

Considerând că dacă nu există delict penal imputabil inculpatului, partea civilă nu poate formula cerere de despăgubiri civile pe cale corecțională, de oarece instanțele corecționale nu sunt competente de a acorda părții vătămate decât daunele ce ar fi provenit din comiterea unei infracțiuni la legea penală, și dacă delictul nu există, aceasta face să dispară baza penală pe care s'ar putea întemeia o condamnățiune la daune din partea instanței represive;

Că de aceea, Curtea de apel nu a violat art. 187 proc. pen. și deci motivul este nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea, de acord cu concluziunile d-lui procuror, respinge, etc.

Notă.—Nu credem această jurisprudență întemeiată, fiindcă ea nesocotește cu desăvârșire dispozițiunile precise ale art. 11 din Proc. penală. Preferăm vechea jurisprudență a Curții noastre de casațiune, care e mai conformă cu legea și cu

utilitatea socială. Dar chestiunea e prea importantă pentru a fi tratată în mod incidental și sub formă de anotare. O vom discuta mai târziu în mod amănunțit.

I. Tanoviceanu

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 19 Februarie 1908

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

G. Salm & C-ie cu Ludvig Hatschek

Mărci de fabrică și de comerț. — Modul și forma în care se dobândește proprietatea exclusivă a unei mărci de fabrică sau de comerț. — Înregistrarea mărcii la tribunalul respectiv. — (Art. 4, 7, 28, 29 și 30 din legea asupra mărcilor de fabrică și de comerț).

Din combinația art. 4 și 7 din Legea asupra mărcilor de fabrică și de comerț, rezultă că, în principiu, fabricanții și comercianții nu pot să întrebuițeze mărcile adoptate de alți fabricanți sau comercianți, însă proprietatea exclusivă asupra unei mărci o poate revendica numai acel fabricant sau comerciant, care a depus și înregistrat acea marcă la tribunalul respectiv al domiciliului său.

Această proprietate exclusivă asupra mărcii se obține prin faptul întrebuițării și înscrierii ei, independent de vechimea acelei întrebuițări, după cum rezultă aceasta din combinația art. 28, 29 și 30 din aceeași lege, prin care se prevede că numai în cursul a trei luni, dela promulgarea legii, s'a acordat preferința de proprietate exclusivă acelor cari vor înscrie mărcile lor în cursul acelor trei luni și vor avea o vechime mai îndelungată a întrebuițării mărcii înscrise; iar după expirarea acelor trei luni, să dă preferință de proprietate exclusivă aceluia care a înscris mai întâi marca adoptată, deși ar mai exista și alți comercianți sau fabricanți, cari ar proba că au o vechime mai mare de întrebuițare a aceleiași mărci, dar pe care n'au înregistrat-o la tribunal sau au înregistrat-o posterior.

Decisia No. 61. — Respins, ca nefondat, recursul făcut de firma comercială G. Salm & C-ie, contra deciziunii comerciale No. 13 din 1907, a Curței de apel din București, secția I, data în procesul cu Ludvig Hatschek.

S'au ascultat d-nii avocați Boambă și Moșoi, în dezvoltarea motivelor de casare; d-l avocat Georgescu, în combateri;

Curtea, deliberând,

Asupra motivelor de casare invocate:

I. «Violarea art. 4 combinat cu 7 din Legea mărcilor și 998 codul civil. Atât tribunalul cât și Curtea, recunosc că depozitul unei mărci de fabrică este declarativ de proprietate, iar nu atributiv, constată că noi am întrebuițat în țară, cu mult anterior lui L. Hatschek denumirea de «Eternit» la produsele de asbest-ciment, totuși, prin violarea menționatei text de lege, recunoaște lui Hatschek proprietatea exclusivă a de-

numirei de «Eternit», pe motiv că faptul numai al punerii în comerț de firma noastră a produsului de ardesie artificială sub denumirea de «Eternit» nu ne poate conferi dreptul de proprietate asupra acestei denumiri, întrucât nu ne-am intabulat marca anterior lui Hatschek.

«Acest considerent este cu desăvârșire eronat, căci din moment ce Curtea recunoaște că depozitul este declarativ, consecința este că proprietatea unei mărci nu se câștigă prin faptul depozitului, când un altul, în speță, noi am uzat anterior de această marcă, depozitul neservind decât să apere mai bine proprietatea, iar nu să o atribue. Faptul că cineva a depus o marcă nu împiedică pe cei de al treilea de a uza de această marcă și a proba anterioritatea în țară».

II. «Exces de putere. Am dovedit cu acte că firma noastră a uzat de această denumire de «Eternit» din Septembrie 1903, de când am introdus acest produs în țară în comerț; iar că Hatschek deși și-a intabulat marca la Iulie 1904, totuși n'a uzat de această marcă nici după depunerea ei, nici în țară nici în străinătate, totuși atât tribunalul cât și Curtea n'indică dreptul nostru de proprietate pe motiv că se constată cu Ludvig Hatschek, anterior nouă a introdus acest produs pe Domeniul Coroanei, sub denumirea de «asbest-ciment». Tribunalul cât și Curtea, face o confuziune, de oarece noi nu ne judecăm în privința produsului, ci în privința denumirii. Aceaș confuziune se vede în ultimul considerent al Curței, în care spune că numai punerea în comerț a produselor cu denumirea de «Eternit», nu poate conferi dreptul de proprietate asupra acestor produse. Numai astfel printr'un exces de putere, Curtea poate să ne înlăture proprietatea denumirii de «Eternit», când constată singură că Hatschek l-a numit anterior asbest-ciment și totuși este în drept a-l numi «Eternit».

III. «Omisiune esențială și eroare grosieră de fapt.

«Tribunalul și Curtea constată că noi am fi susținut că denumirea de „Eternit“ ar fi o invențiune personală a noastră, când din concluziuni și din toate actele prezentate de noi se constată că am susținut că noi am cumpărat produsul de ardesie artificială sub denumirea de Eternit din Glarus dela o societate elvețiană, societate care a cumpărat acest produs de ardesie artificială sub denumirea de Eternit dela Hatschek, și în care societate Hatschek este în consiliul de administrație și la o tentiemă din vânzarea produsului. Am susținut că în nici un caz noi nu putem fi opriți a vinde sub această denumire, de oarece așa am cumpărat, și se constată că societatea de «Eternit» avea dreptul să vândă sub această denumire. Tribunalul și Curtea nici nu se pronunță asupra acestui mod de apărare, comițând astfel o eroare grosieră și o omisiune esențială».

Având în vedere că rezultă clar, din combinațiunea art. 4 și 7 din legea asupra mărcilor de fabrică și de comerț, că, în principiu, fabricanții și comercianții nu pot să întrebuițeze mărcile adoptate de alți fabricanți sau comercianți, însă proprietatea exclusivă asupra unei mărci o poate revendica numai acel fabricant sau comerciant, care a depus și înregistrat acea marcă la tribunalul respectiv al domiciliului său;

Având în vedere că această proprietate exclusivă a mărcii se obține prin faptul întrebuițării și înscrierii ei, independent de vechimea acelei întrebuițări, după cum rezultă aceasta clar din combinațiunea art. 28, 29 și 30 din aceeași lege, prin care se prevede că numai în cursul a 3 luni dela promulgarea legii s'a acordat preferința de proprietate exclusivă aceluia care vor înscrie mărcile lor în cursul acelor 3 luni, și vor avea o vechime mai îndelungată a întrebuițării mărcii înscrise, iar după expirarea acelor 3 luni se dă preferința de proprietate exclusivă aceluia care înscriu marca adoptată, deși ar mai exista și alți comercianți sau fabricanți cari ar proba că au o vechime mai mare de întrebuițare a aceleiaș mărci, dar pe care n'au înregistrat-o la tribunal, sau au înregistrat-o posterior;

Având în vedere că, în speță, fiind stabilit în fapt, că reclamantul Ludvig Hatschek și-a înregistrat la tribunalul Ilfov, în ziua de 7 Iulie 1904, marca adoptată de d-sa sub denumirea de «Eternit», pentru vânzarea produselor de asbest și ciment, dela uzina d-sale din

Völabruc (Austria), iar firma pârâtă G. Salm & C-nie, a înregistrat aceeaș marcă în luna Septembrie 1904. urmează că aceasta a fost de ajuns ca, după înțelesul citatelor texte de lege expuse mai sus, atât tribunalul, cât și Curtea de apel, prin deciziunea atacată cu recurs, cu drept cuvânt să admită ca fondată acțiunea d-lui Hatschek și să oblige pe firma Salm de a nu mai întrebuița aceeaș marcă sub denumirea de «Eternit» pentru vânzarea de produse de aceeaș natură;

Având în vedere că, deosebit de aceasta, atât tribunalul cât și Curtea, mai constată, în fapt, că marca sub denumirea de «Eternit» a fost adoptată și întrebuițată de către reclamantul Hatschek, atât în Austria cât și în România, mai înainte de a fi întrebuițată de către firma Salm, și că d-sa chiar a înregistrat acea marcă la tribunalul din Viena în 1903, așa că nici din punctul de vedere al vechimei de întrebuițare a mărcii n'are drept firma Salm de a invoca vreun drept de preferință pentru proprietatea exclusivă a acelei mărci, chiar dacă s'ar admite că singura vechime a întrebuițării de marcă ar da asemenea drept de proprietate exclusivă a mărcii;

Având în vedere că, din asemenea circumstanțe, rezultă că tribunalul și Curtea de apel a făcut, în specie, o bună aplicațiune a art. 4 și 7 din legea asupra mărcilor de fabrică și de comerț, nefiind astfel fondat motivul I de casare și că n'au comis nici un exces de putere, omisiune esențială și eroare gravă de fapt, după cum se pretinde de recurent, prin motivul II și III de casare, întrucât, pe de o parte, ambele instanțe de fond au motivat în mod suficient și legal modul de interpretare a legii, iar pe de altă parte, recurentul nu a produs nici o probă pentru comiterea vreunei erori grave de fapt;

Că, astfel, toate motivele de casare sunt nefondate; Pentru aceste motive, respinge.

Audiența dela 3 Martie 1908

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

S. Grigorescu cu Vasile Niculescu

Termen de apel.—Afaceri comerciale.—Criteriul pentru a determina caracterul hotărârii apelate.— Natura afacerii, iar nu titulatura sentinței. — (Art. 318 pr. civ. și 904 c. comercial).

Pentru a ști dacă, într'un proces, trebuie a se aplica termenul de apel din materie civilă (art. 318 pr. civilă) sau acel din materie comercială (art. 904 c. comercial), singurul criteriu este însăși natura afacerii judecate, iar nu denumirea dată prin titulatura sentinței de „civilă“ sau „comercială“, care uneori poate să fie greșită.

Deciziunea 71/908.—Respins recursul făcut de S. Grigorescu contra deciziunii Curței de Apel din București s. III No. 56/906, dată în proces cu Vasile Niculescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l advocat Xenii în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l adv. Davis în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Rău Onor. Curte de Apel a socotit tardiv apelul meu, de oarece sentința apelată era civilă și deci termenul de apel conform art. 318 pr. civ. era de două luni dela data comunicării sentinței întrucât caracterul de civilă sau comercială a unei hotărâri judecătorești e determinat după jurisdicțiunea instanței care a judecat și după modul cum acea instanță a înțeles să judece iar nu după titulatura pe care părțile iți-

gante au voit să o dea procesului sau după aceea pe care o poartă sentința».

Având în vedere că procesul ce s'a desfășurat înaintea instanțelor de fond, avea de obiect, cererea făcută de Vasile Niculescu, intimatul în recurs, de a i se plăti de către S. Grigorescu, recurentul, suma de lei 7000 valoarea a niște marfă și bani; că la tribunalul de Teleorman prin sentința No. 194/904 a admis cererea făcută de către V. Niculescu în lipsa lui S. Grigorescu; că acesta făcând opozițiune, și neprezentându-se pentru a-și susține acea opozițiune, tribunalul i-a respins-o prin sentința No. 495/904;

Ca Sava Grigorescu făcând apel contra sentinței tribunalului, Vasile Niculescu a cerut respingerea acestui apel ca tardiv, de oarece natura afacerii fiind comercială urmează a se aplica termenul de apel prevăzut de codul comercial;

Că Curtea de apel s. III prin deciziunea No. 56/906 ce este supusă recursului, a respins, ca fiind făcut peste termen, apelul făcut de Sava Grigorescu;

Considerând că pentru a se ști dacă trebuie a se aplica termenul de apel prevăzut de art. 318 pr. civ., sau acel din art. 904 c. comercial, singurul criteriu este însăși natura afacerii judecate, iar nu denumirea dată prin titulatura sentinței de «civilă» sau «comercială» care uneori poate să fie greșită;

Considerând că, în speță, Curtea de apel constată în fapt că procesul este de natură comercială, de oarece ambele părți sunt comercianți, obiectul procesului este marfă din prăvălie, iar tribunalul și-a întemeiat sentința sa pe niște facturi comerciale prezentate de Vasile Niculescu;

Considerând că prin art. 904 cod. com. se prevede că în materie comercială termenul de apel contra hotărârilor pronunțate în prima instanță este de 30 zile;

Că acest termen curge: pentru sentințele date contradictoriu din ziua pronunțării lor: pentru cele date în lipsă din ziua primirii copiei după sentință;

Că același text de lege prevede că dacă hotărârea s'a dat asupra unei opozițiuni termenul de apel curge din ziua respingerii opozițiunii, fie că sentința s'a pronunțat în lipsă sau contradictoriu cu oponentul;

Având în vedere că sentința apelată s'a dat asupra unei opozițiuni în lipsa oponentului;

Considerând că intrucât se constată că sentința tribunalului a fost pronunțată la 5 Octombrie 1904 iar apelul făcut la 9 Noembrie același an, și că afacerea este de natură comercială cu drept cuvânt, Curtea de apel a respins apelul ca fiind dat peste termen, și deci recursul urmează a se respinge ca nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

Audiența dela 4 Martie 1908

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Ministerul Financelor cu Bercu Schönfeld, ca tutore al minorilor def. Avram Weesler

Taxe succesoriale. — Evaluarea averii succesoriale, în ce privește creanțele moștenirii. — Valoarea nominală a creanțelor nu poate fi redusă de tribunale. — (Art. 63, al. 2, legea timbrului din 1900).

Evaluarea averii succesoriale, ce este a se su-pune taxei de înregistrare, în ce privește creanțele recunoscute ca bune, de moștenitori, se face după valoarea nominală a acelor creanțe, de oarece evaluarea este făcută de însăși părțile contractante prin actul de creanță.

Se violează, deci, art. 63, al. 2 din legea timbrului din 1900, când tribunalul reduce valoarea creanțelor sub acea indicată printrânsele, întemeinduse pe o expertiză admisă în cauză, de oarece

este imposibil ca experții să prevadă mai înainte de urmărirea debitorilor, care ar fi suma certă ce s'ar putea realiza.

Deciziunea 72/908. — Casată, în urma recursului făcut de Ministerul Finanțelor sentința tribunalului Botoșani No. 92/906, dată în proces cu Bercu Schönfeld.

Curtea,

Ascultând pe d-l adv. Marinescu, în desvöllarea motivelor de casare; și,

Pe d-l adv. Elefteriu, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Violarea art 63 din legea timbrului din 1900 și exces de putere.

«Tribunalul, nesocotind în activul net taxabil al moștenirii creanțele după valoarea lor nominală, ci după evaluarea făcută de experți, sub valoarea nominală, violează art. 63 din legea timbrului din 1900 care scutește de taxele succesoriale numai creanțele la cari moștenitorii vor declara că renunță.

«Tribunalul comite și un exces de putere, atunci când obligă pe Fisc să dovedească că moștenitorii au încasat din creanțe, mai mult decât valoarea declarată de experți».

Având în vedere sentința tribunalului Botoșani No. 92/906, supusă recursului;

Având în vedere că din această sentință se constată, în fapt, că Ministerul Finanțelor, recurent în acest proces, în urma morței bancherului Avram Weesler din Botoșani, a făcut, prin Administrația Financiară de Botoșani, contestație în potriua evaluării averii rămasă pe urma defunctului și a cerut ca această estimățiune să fie majorată cu suma de lei 110.226 bani 42;

Considerând că Tribunalul Botoșani, prio sentința supusă recursului, a respins contestația;

Considerând că Tribunalul își fondează hotărârea, pe deoparte, pe motivul că o parte din creanțe au fost recunoscute de moștenitori ca fără valoare, și, ca atări, distruse, iar, pe de altă parte, pe considerațiunea că restul creanțelor, deși recunoscute bune, nu pot avea o valoare reală mai mare decât aceia ce a fost apreciată de experți;

Având în vedere art. 63 al. 2. din Legea timbrului și înregistrării din 1900, aplicabil în speță;

Considerând că, conform acestui text de lege, nu se vor socoti în valoarea moștenirii: mobilierul din casa de locuință, obiectele de artă, hainele și rufăria, precum și creanțele ce s'ar găsi în moștenire și la cari moștenitorii vor declara că renunță;

Considerând că creanțele recunoscute ca bune de către moștenitori sunt estimate prin ele înșile, de oarece întrânsele se specifică suma datorită; că, prin urmare, evaluarea fiind făcută de către însăși părțile contractante, o evaluare prin experți este neadmisibilă; că, de altminterlea, această evaluare ar fi făcută pe baze cu totul negisire, experții neputând prevedea, mai înainte de urmărirea debitorilor, care ar fi suma certă ce s'ar putea realiza; că, așa fiind, moștenitorii n'au altă alternativă decât de a accepta creanțele cu valoarea lor nominală sau de a renunța la ele, spre a scăpa de plata taxelor de înregistrare;

Considerând că, în speță, moștenitorii, acceptând o parte din aceste creanțe, Tribunalul nu putea reduce valoarea lor sub acea indicată în actele de creanță;

Că, așa fiind, Tribunalul a violat art. 63, al. 2 din Legea timbrului din 1900 și a comis un vădit exces de putere când a obligat pe Fisc să facă dovada că din aceste creanțe s'a încasat mai mult decât sumele evaluate de experți;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, S. II

Audiența dela 8 Martie 1908

Președinția D-lui I. E. DOBRESCU, Președinte

Gh. I. Stroe și alții cu Atina Negulescu

Legea asupra concesiunii terenurilor petrolifere. — Comisiunile de consolidare. — Prezidarea lor. — Lipsa Primului-Președinte din țară în timpul vacanței. — Dacă comisiunea poate fi prezidată în acest caz de Președintele secțiunii vacanțelor. — (Art. 5 și 6 din legea consolidării și art. 11 din regulamentul acestei legi).

Deși după art. 5 și 6 din legea consolidării terenurilor petrolifere, Comisiunile de consolidare trebuie prezidate de primul-președinte chiar în timpul vacanțelor, când el nu ar fi ca președinte al vacanțelor, totuși atunci când se dovedește că primul-președinte se găsea într-o imposibilitate de fapt de a prezida, fiind lipsă din țară Comisiunea poate fi prezidată de Președintele secțiunii vacanțelor.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Gh. I. Stroe, Coman Tomșăneanu și Gh. Ionescu în contra hotărârei No. 264 din 1907 a comisiunii pentru regularea și consolidarea drepturilor de concesiuni petrolifere din jud. Prahova;

Având în vedere că prin hotărârea apelată s'a respins contestația făcută de apelanți la cererea de consolidare a apelantei;

Având în vedere că înaintea Curței, apelanții mai înainte de orice discuțiune asupra fondului, au ridicat incidentul tinzând la anularea hotărârei apelate pe motiv de rea constituire a comisiunii de consolidare, care în conformitate cu art. 5 din legea consolidărilor și 11 din regulamentul, chiar în timpul vacanței trebuia să fie prezidată de primul-președinte al tribunalului;

Considerând că, într-adevăr, art. 5 și 6 din legea consolidărilor prevede că prezența primului-președinte al comisiunii de consolidare este cerută sub pedeapsă de nulitate, iar art. 11 din regulamentul acestei legi explică, că chiar în timpul vacanțelor comisiunea va fi prezidată de primul-președinte, chiar în cazul când nu ar fi ca președinte al vacanțelor, și numai în caz de absență motivată a primului-președinte el va fi înlocuit cu președintele secțiunii vacanțelor;

Considerând însă că, în speță, din certificatul prezentat de intimată, eliberat de poliția Predeal sub No. 243 din 1908, se constată că în ziua când s'a dat hotărârea apelată, primul-președinte al tribunalului se găsea de fapt în imposibilitate de a lua parte la comisiune, de oarece era plecat în străinătate, așa că de fapt absența primului-președinte și înlocuirea sa cu președintele Sect. II a trib. Prahova, care ca președinte al secțiunii de vacanță a prezidat comisiunea, era motivată;

Considerând că lipsa motivată a primului-președinte așa după cum o cere art. 11 din regulamentul legii consolidărilor, nu poate fi înțeleasă decât din punct de vedere obiectiv, adică al imposibilității de fapt în care se găsea primul-președinte de a lua parte la comisiune, iar nici de cum din punct de vedere subiectiv, adică al justificării în drept a acestei lipse de către primul-președinte, căci în această din urmă ipoteză interesele justițiabililor ar fi atinse prin nevoia sau neglijența magistratului, pe care legea l'a însărcinat în mod normal cu prezidarea comisiunii, de a-i justifica în drept lipsa sa dela această însărcinare;

Considerând, de altfel, că legea consolidărilor, sau regulamentul ei nu arată în ce mod primul-președinte și-ar putea justifica această lipsă în altfel decât cum prevede legea vacanțelor, și în asemenea condițiuni, procesul-verbal din 25 Iunie 1907, relativ la constituirea secțiunii de vacanță a tribunalului, era pentru primul președinte o motivare a lipsei sale, chiar din punct de vedere subiectiv;

Că, așa fiind, Curtea respinge incidentul.

Că, în fond adoptând în totul motivele din sentința apelată, în majoritate, respinge apelul.

(ss) I. E. Dobrescu, St. Mladoveanu, D. Mavrodin.

O p i n i u n e

Având în vedere că, art. 5 și 6 din legea consolidărilor, prevede clar că prezența primului-președinte la comisiunea de consolidare este cerută sub pedeapsă de nulitate, iar art. 11 din regulamentul acestei legi explică că, chiar în timpul vacanțelor, comisiunea va fi prezidată de primul-președinte, chiar în caz când nu ar fi ca președinte al vacanțelor, și numai în caz de absență motivată a primului-președinte, el va fi înlocuit cu președintele secțiunii vacanțelor;

Considerând că prin cuvintele «absență motivată», întrebuintate de legiuitor pentru a designa cazul când numai primul-președinte poate fi înlocuit cu președintele secțiunii vacanțelor sau cu alt judecător, conform art. 2 din regulamentul de organizare al tribunalelor, nu se poate înțelege pur și simplu lipsa de fapt a primului-președinte de a lua parte la comisiune, or unde s'ar găsi el, căci atunci nu se înțelege de ce legiuitorul a mai adăugat pe lângă cuvântul «absență» și atributul «motivată», care prin noțiunea sa firească arată că această absență trebuie să fie justificată printr-o acordare de concediu;

Considerând că, așa fiind, pentru rezolvarea incidentului ridicat de apelanți, urmează a se examina de fapt, dacă, în speță, lipsa primului-președinte dela comisiune a fost justificată așa cum cere clar art. 11 din regulamentul;

Considerând că, din hotărârea apelată, nu rezultă această dovadă, din contră, se constată că președintele tribunalului Prahova, secția II, a prezidat comisiunea în calitate de președinte al secției de vacanță, asemenea nici certificatul prezentat de intimată nu constată de cât lipsa de fapt a primului-președinte din țară, iar procesul-verbal de constituirea secțiunii de vacanță din 25 Iunie 1907 nu poate fi o motivare a lipsei primului-președinte, decât în ce privește lucrările tribunalului, iar nici decum în ce privește participarea sa la lucrările comisiunii de consolidare, unde o lege specială îl obligă să ia parte chiar în timpul vacanțelor;

Pentru aceste motive sunt de părere a se admite apelul etc

(s) G. Buzdagan

TRIBUNALUL JUDEȚULUI VASLUI

Audiența dela 16 Mai 1908

Președinția D-lui A. VIFOREANU, Președinte

I. Strătuțuț cu Grigore Gheorghiu

Sentința civilă No. 172

Erezi rezervatari. — Creditorii lor. — Dacă ei pot exercita în numele debitorilor acțiunea subrogatorie, sau pot numai ataca recunoașterea ca frauduloasă prin mijlocul acțiunii pauliane. — (Art. 974 și 975 C. civil).

Creditorii unui erede rezervatar a cărui rezervă a fost atinsă prin efectul unui testament nu poate exercita, în numele debitorului lor, acțiunea subrogatorie, dacă acest din urmă a recunoscut posterior deschiderei succesiunii validitatea testamentului; pot însă ataca această recunoaștere ca frauduloasă, prin mijloacele acțiunii pauliane, pentru a dobândi dreptul — prin anularea ratificării — de a exercita în numele debitorului acțiunea pentru reducerea legatelor cuprinse în testament.

Tribunalul,

Având în vedere că lancu Strătulat, domiciliat în Vaslui, în calitate de tutor al minorei sale fiice Natalia, prin petiția înregistrată la No. 7184/908, a chemat în judecată pe Grig. N. Gheorghiu, Ecaterina Gheorghiu, Constantin G. Gheorghiu, în calitate de tutore special al minorului Neculai Gr. Gheorghiu, domiciliat în Vaslui, pe Dumitru Stavri și Alecu Handoca, instituții executori testamentari de către defunctul N. Gheorghiu;

Având în vedere că obiectul acestei acțiuni este revocarea actului din 27 Martie 1907 dintre Gr. N. Gheorghiu, Ecaterina Gheorghiu, Mihai Tonegariu în calitate de tutore special al minorului N. Gr. Gheorghiu, Alix. Handoca și Dim. Stavri executori testamentari prin care s'a stins acțiunea intentată de Grig. N. Gheorghiu pentru anularea testamentului defunctului Neculai Gheorghiu din 24 Iulie 1903 și în subsidiar pentru reducerea legatelor cuprinse în acel testament -- în scopul întregirii rezervei sale;

Defunctul Neculai Gheorghiu prin testamentul său din 24 Iulie 1903, a dat uzufructul cotității disponibile soției sale Ecaterina, iar nuda proprietate nepotului său Neculae Grig. Gheorghiu, — Grigore N. Gheorghiu, — fiul testatorului, — prin petiția înregistrată la No. 16184 din 24 Octombrie 1905 a intentat acțiune în anulare a testamentului tatălui său: pentru următoarele motive: 1) pentru că prin testament, creșterea și educația copilului său Neculai Gheorghiu, este încredințată executorilor testamentari Al. Handoca și D. Stavri, 2) testamentul nu are dată; de oarece data apului e îndreptată: iar în subsidiar, cere reducerea legatelor pentru a se întregi rezerva sa. După intentarea acestei acțiuni, Grig. N. Gheorghiu, prin actul autenticat de trib. Iași s. III sub No 2106 din 25 Octombrie 1905, împrumută dela lancu Strătulat în calitate de tutore al fiicei sale Natalia, suma de 6500 lei; constituind ipotecă pentru asigurarea acestei sumi asupra unui imobil al său; precum și asupra imobilelor prevăzute în testamentul tatălui său; a căror uzufruct și nuda proprietate este atribuită în modul mai sus arătat: se obligă de a continua procesul pentru anularea testamentului, având drept creditorul de a continua acțiunea în cazul în care debitorul său ar părăsi-o. În ziua de 27 Martie 1907, Grigore N. Gheorghiu prezintă tribunalului o petițiune prin care declară că își retrage acțiunea pentru anularea testamentului — pe care-l recunoaște valabil — astfel cum a fost conceput. La această declarațiune au încuviințat M. Tonegaru tutore special al minorului N. G. Gheorghiu, Ecaterina Gheorghiu și executorii testamentari Alix. Handoca și Dim. Stavri;

Grigore N. Gheorghiu a împrumutat dela firma Leff și Grosvald suma de 8000 lei, pentru garantarea căreia s'a luat la tribunalul Vaslui inscripțiunea ipotecară No. 94 din 12 Noembrie 1905, asupra unui imobil proprietatea debitorului și asupra imobilelor prevăzute în testamentul defunctului N. Gheorghiu;

Casa de credit din Vaslui a fost apoi subrogată în drepturile firmei creditoare Leff și Grosvald. Casa de credit a urmărit în mod silit imobilul aflat în posesiunea debitorului, și care adjudecându-se asupra Casei de credit din Vaslui cu suma de 9600 lei; s'a emis acestei case, ordonanța de adjudecare No. 427 din 1 Martie 1908, rămasă definitivă. În tabloul de ordine a creditorilor aflat la dosarul No. 1507/907 a urmăririi, Casa de credit din Vaslui este înscrisă ipotecar cu suma de 9980 lei. astfel că creanța Societății nu a fost integral achitată prin vânzarea imobilului. După Casa de credit din Vaslui, se află înscrisă creanța ipotecară de 6500 lei a minorei Strătulat;

Având în vedere că condițiunile de realizare a acțiunii pauliane variază în raport cu natura actului a cărui revocare se cere; că prin urmare este necesar de a se face, în mod prealabil, o analiză juridică a declarațiunii lui Grigore N. Gheorghiu. Prin această declarație Grig. N. Gheorghiu, renunță la acțiunea în anulare

a testamentului și a reducerii legatelor, recunoscând în același timp valabilitatea testamentului; că după cum s'a arătat, declarația a fost acceptată de părțile interesate, că, pentru renunțarea sa Grigore N. Gheorghiu nu primește nici un echivalent economic;

Având în vedere că tranzacțiunea este un contract prin care părțile termină un proces început sau preîntâmpină un proces ce poate să nască, prin mijlocul concesiunelor reciproce;

Această reciprocitate este cea ce caracterizează tranzacția, și care o distinge de dezistare, care are loc atunci când reclamantul renunță la exercitarea acțiunii. Analizată declarațiunea lui Grigore Gheorghiu, după acest criteriu, ea nu poate fi considerată decât ca o dezistare dela acțiunea sa, fără a avea caracterul unui act cu titlu oneros;

Având în vedere că după art. 975 C. civ., creditorii pot în numele lor personal se atace actele viclene, făcute de debitor în prejudiciul drepturilor lor, de unde rezultă că, pentru ca revocarea să se poată realiza este necesar ca actul să fi cauzat un prejudiciu creditorilor și ca acest prejudiciu să fi fost cunoscut de debitor: Această cunoștință a debitorului constituie fraudă;

Având în vedere că prejudiciul care este cauza determinantă a acțiunii, constă în aceea că actul săvârșit de debitor a adus insolvabilitatea debitorului; sau a mărit insolvabilitatea preexistentă. Că pentru ca să existe fraudă, nu este necesar ca actul debitorului să fi fost inspirat de intențiunea de a vătăma, ci este suficientă existența cunoștinței pagubei;

Având în vedere că obiectul acțiunii ce se judecă, fiind revocarea unei renunțări, care s'a făcut în mod gratuit, este necesar și suficient de a se stabili fraudă numai aceluia care a renunțat;

Având în vedere că pârâta Ecaterina Gheorghiu, a susținut că reclamantul nu poate exercita acțiunea revocatorie, ci numai acțiunea subrogatorie prevăzută de art. 974 C. civil;

Având în vedere că creditorii unui erede rezervatar, a cărui rezervă a fost admisă prin efectul unui testament, nu pot exercita în numele debitorului lor, acțiunea subrogatorie, dacă acest din urmă a recunoscut, posterior deschiderii succesiunii validitatea testamentului, pot însă ataca această recunoaștere ca frauduloasă prin mijloacele acțiunii pauliene, pentru a dobândi dreptul — prin anularea ratificării — de a exercita în numele debitorului, acțiunea pentru reducerea legatelor cuprinse în testament (Dalloz Périodique 1854, I p. 191);

Având în vedere că unicul bun care se află în patrimoniul debitorului Grigore N. Gheorghiu a fost vândut în mod silit fără ca creditorul care poartă această acțiune să fi fost dezinteresat; că debitorul prin dezistarea dela acțiunea care avea de obiect reducerea legatelor, și-a mărit starea de insolvabilitate în care se află cauzând astfel o pagubă evidentă creditorului său;

Având în vedere că Grigore N. Gheorghiu cu toate că știa că e insolvabil, se dezistă dela acțiune; a avut deci cunoștință că prin acest act vatămă interesele creditorilor săi;

Având în vedere că dezistarea dela anularea testamentului, pentru motivul că, autoritatea părintească a fost atinsă, nu poate fi revocată, fiindcă acesta e un drept pur personal, cari nu poate fi exercitat de creditorii;

Având în vedere că actele prin care debitorul ar fi neglijat de a se îmbogăți nu pot fi atacate prin acțiunea pauliană; că în virtutea acestui principiu rămâne valabilă dezistarea dela acțiunea în anulare întemeiată pe motivul lipsei de dată a testamentului;

Având în vedere că creditorii pot exercita în numele debitorului acțiunea în reducere; că actul prin care Grigore N. Gheorghiu renunță dela acțiunea în reducere a legatelor cuprinse în testamentul defunctului său tată Neculae Gheorghiu, fiind fraudulos, și cau-

zând un evident prejudiciu creditoarei, sale urmează a fi anulat;

Pentru aceste motive, redactate de d-l membru de ședință, tribunalul admite acțiunea, etc.

(ss) A. N. Viforeanu; D. Volanschi

(s) p. Grefier Vartolomei

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DOROHOI

Audiența dela 17 Iunie 1908

Președenția D-lui D. DANCU, Președinte

Leiba Calmanovici cu Ilic Abramovici

Sentința civilă No. 161

Apel. — Cum se obține suspendarea executărei hotărârei primei instanțe. — (Art. 338 proc. civ.).

In apel, pentru a se putea obține suspendarea executării admisă prin o hotărâre dată de prima instanță, trebuie să se facă o cerere separată, dată odată cu apelul. Dacă cererea de suspendare nu se face odată cu introducerea apelului, ea trebuie respinsă ca tardivă, cum prevede formal art. 338 proc. civ.

Tribunalul, deliberând,

Asupra cererii făcută de Leiba Calmanovici pentru suspendarea executărei provizorii a cărții de judecată No. 240/901 a d-lui Jude ocol. Săveni;

Având în vedere incidentul ridicat de d-l avocat E. Canano din partea intimatului Ilic Abramovici că e tardivă această cerere;

Considerând că după dispozițiunile art. 338 proc. civ. părțile vor putea obține, înainte de judecata apelului, prin oșebită cerere, dată odată cu apelul, suspendarea, în total sau în parte, după împrejurări, a executărei provizorii;

Având în vedere că art. 338 din actuala procedură, modificând textul din vechea procedură, care era cu totul incomplet, căci nici nu menționa cazul când se poate cere execuția provizorie înainte de judecata apelului, s'a modificat acest articol arătându-se că se poate cere în apel nu numai suspendarea executărei provizorii încuviințată de prima instanță ci și admiterea ei, când fusese refuzată la prima instanță, precizând însă că tot înainte de judecata apelului;

Prin urmare, legiuitorul prin acest text arătând procedura ce este de urmat, atât când se cere suspendarea executărei provizorii admisă de prima instanță, cât și încuviințarea ei, când a fost respinsă, ținând seamă că execuția provizorie se dă în cazuri urgente și când este pericol în întârziere, a dispus ca această cerere să se facă odată cu apelul și înainte de judecata apelului, prin urmare, implicit a arătat că aceste cereri nu sunt admisibile decât când sunt făcute în acest termen și în aceste condițiuni, căci de altfel e și natural ca partea care are interes ca hotărârea să nu se execute în contra ei să facă imediat apel și tot odată înainte de a fi executat hotărârea și judecat apelul, să ceară și suspendarea execuției provizorii;

Având în vedere că din dosar rezultă că cartea de judecată No. 240 dată cu execuție provizorie s'a pronunțat la 8 August 1901 și contra acestei cărți de judecată s'a făcut apel de către Leiba Buium Calmanovici la 8 Septembrie 1901, fără a se cere însă și suspendarea executărei; că acest apel, punându se în curs de judecată, după ce s'a intrat în discuțiunea fondului, admițându-se mai multe preparatorii apelantului tocmai la 1 Mai 1908, prin urmare, după șapte ani după pronunțarea hotărârei care admisesse execuția provizorie și de la intentarea apelului, face cerere de suspendarea execuției provizorii;

Că astfel fiind, întrucât această cerere nu s'a făcut în conformitate cu dispozițiunile art. 338 proc. civilă, adică odată cu apelul și înainte de judecata apelului, este tardivă și tribunalul urmează s'o respingă ca atare;

Pentru aceste motive redactate de d-l judecător de ședință, tribunalul respinge cererea;

(ss) D. Dancu; I. Liciu

Notă. — Iată o chestiune care, după cât știm, vine pentru prima oară în jurisprudență. Tribunalul Dorohoi hotărăște că cererea de suspendare a executărei trebuie dată odată cu apelul. Tribunalul are însă grijă să spue că cererea de suspendare trebuia făcută înăuntrul termenului de apel, ceea ce înseamnă că nu e nevoie ca cererea de suspendare să fie făcută concomitent cu introducerea apelului. Soluțiunea aceasta rezultă dintr'un considerant, deși tribunalul nu stăruie, în deajuns, asupra ei.

Dacă ne-am ține de litera legii, ar trebui să zicem că atât apelul, cât și cererea de suspendare, trebuiesc făcute împreună. Dar atunci ar fi o chestiune de procedură și s'ar putea susține că nefiind sancțiune, nu e decădere. Singura soluțiune admisibilă e aceea că e vorba de termen, adică că cererea de suspendare a executărei urmează să fie făcută înăuntrul termenului de apel. Așa pusă chestiunea, necontestat că intervine ordinea publică și tribunalul poate, chiar din oficiu, să respingă ca tardivă o atare cerere (Art. 732 proc. civ.).

Dacă însă hotărârea nu s'a comunicat, iar apelul a fost făcut înainte de comunicare, în ipoteza când termenul de apel curge dela comunicare, n'ar mai putea fi vorba de tardivitatea cererii de suspendare a executărei provizorii. Totuș și aici s'ar putea zice că e tot o chestiune de termen, adică că art. 338 a prevăzut că cererea de suspendare trebuie dată odată cu apelul, mai târziu nu. Legea însă nu e clară și de aceea poate da loc la discuțiuni.

Dorohoi, Iulie 1908

ȘTEFAN SCRIBAN

A apărut: Volumul IV din marea, importantă și utilă lucrare: REPERTORIUL GENERAL DE JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE dela 1862—1906, de d-l I. C. Barozzi, cuprinzând materiile literilor R—Z.

Prețul: 15 lei broșat; legat în pânză lei 17; în piele la cotor lei 18; iar în piele flexibilă lei 18.50.

Depozit la Curierul Judiciar, care servește la cerere orice cărți de drept, contra valoare mandat postal sau ramburs.

A apărut:

CODUL GENERAL AL JUDECĂTORULUI DE OCOL, adnotat de d-l Em. Dan, cuprinzând toate legile date în competența sa. Prețul 8 lei broșat; 10 lei legat în pânză, 11 în piele flexibilă.

NOUL CODICE DE ȘEDINȚĂ AL JUDECĂTORULUI DE OCOL, adnotat și comentat de d-l președinte Corneliu Botez. (1400 pag.). Prețul 15 lei broșat; 17.50 legat în piele flexibilă.

Depozit la Curierul Judiciar care servește la cerere orice cărți de drept, contra valoare, mandat postal sau ramburs.